

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 12 de Juliol 1930.—Subscripció 5 ptes. l'Any. Número solt 10 cts. —Redacció i Administració, Concentració Republicana — Any I.— Núm. XX

Seria hora de començar a parlar del que fan els diputats i concejals de R. O., que es diuen amics del poble, per liquidar l'obra del Dictador i determinar les seves responsabilitats.

Esperit d'esquerra

La primera topada de l'home, després de la seva naixença, ja és una imposició que sintetitza la concepció denigrant que els pobladors, majors d'edat, tenen de la vida penyorant la nostra essencialitat humana i sotmetent l'intel·lecte al culte del misteri.

La nostra llibertat natural, reflex de l'ordre general de l'Univers, no pot de cap de les maneres veure limitada la seva acció corresponent, quan el seu fet d'existència és dintre una esfera il·limitada i estigma a tots els éssers d'una manera igual, sense drets ni obligacions i amb el sol desig de compenetració amb les coses que ens envolten.

La relativitat dels nostres coneixements ens permet veure, d'una manera clara, un absolut, en equilibri perenne, i per tant incapaç d'imposar sacrificis estèrils.

L'actual sentit determinat de les coses, que heredem dels esforços intel·lectuals dels nostres antecessors, és l'esperit, fet *a priori*, que ens dona el camí per reduir l'incognoscible. La nostra obligació dintre l'ordre societatari és, doncs, la d'enfocar aquest camí amb la màxima empena possible, utilitzant tots els mitjans necessaris i que no són pas patrimoni exclusiu d'una de les castes de la humanitat dividida.

Però en el succeir dels segles s'ha anat enfortint l'egoisme individual i avui ens trobem en una construcció social de convencionalismes i de decadència moral, fins a l'extrem de que arribem a trobar lògic que hi hagi qui no tingui per viure i qui no sàpiga que fer dels sobrants de la seva fortuna. El fet agut d'aquesta revolta conscient, es concentra en el punt en que no és possible l'adquisició dels coneixements, que poden determinar el perquè de la nostra vida a totes les intel·ligències i si sols a les que posseeixen una posició de superioritat econòmica a la majoria del poble.

Es molt natural, per tant, que aquests factors fomentin una excitació que solament pot trobar dos mitjans per apaivagar-se; el de la violència, situant-se en front de l'oposició amb una lluita sagrada i d'un post-resultat probablement confós davant la mentalitat del poble, i el de l'evolució, procurant assaltar les esferes del poder jeràrquic i reduir-lo a la voluntat de la majoria, establint, al mateix temps, les disposicions convenients per garantir la marxa ascendent de l'esperit vers la perfecció.

La convivència que aquest últim mitjà comporta no deu pas ésser d'assentiment a les coses constituïdes sinó al contrari d'afebliment de les seves forces situant la raó a on pertoca.

A. DOT-ARXÉ

Els rutinaris: Una blasfèmia

Per irreflexió, per costum, es practiquen moltes coses, són mantingudes moltes creences, es condemnen moltes empreses.

Una apatia nociva i còmoda, ens impideix analitzar les nostres idees, meditar fonament sobre les nostres conviccions.

Ens costa desfer les cadenes que han deixat els anys, els prejudicis acoblats al nostre entorn.

I és que per a desarrelar els errors, els absurds, les injustícies, cal lluitar fermament. La lluita ens espanta; preferim tornar-nos a la tranquil·litat insípida del viure de sempre, tot pensant que cap a la fi no canviariem res amb el nostre sol esforç

no podríem bastir, damunt l'enderroc i les runes antigües, un edifici nou; no modificariem les normes ancestrals i només ens guanyariem el menyspreu, la burla i la calúmia, que han fet corona d'espines a tots els valents innovadors.

Mes no; al costat del deure negatiu de no fer mal, la lògica hi senyala el positiu de fer el bé, i faltarem si no enriqueim amb una aportació personal l'obra comuna, si no sentim la prouja «d'enderrocar per a construir».

Fa temps, quan sortia «La Lluna d'Olot», vaig llegir una conferència, donada per en Salvador Perarnau al Centre Obrer. En ella, senyalava com una blasfèmia, aquella frase tan coneguda: «Així ho hem trobat, així ho deixarem». Jo

crec que el distingit conferenciant tenia raó. És una injúria al progrés i a la natural facultat humana de perfeccionar-se. Si volguéssim cercar la causa que ha originat l'acceptació d'aquesta teoria tan blana, que porta tan poca feina, a ben segur que la trobaríem en la covardia que regna arreu.

No tenim valor per a confessar francament la nostra ideologia i ens amaguem els pensaments avançats, potser extemporanis, com si fossin una malesa i trinxem les flors que serien grana feconda en el camp de la Justícia i la Llibertat.

Per això, ACCIÓ CIUTADANA us demanava en un número anterior on era la sinceritat política a Olot, hi podríem afegir: ¿on trobarem la valentia? Bé sentim que el dubte ens esperona, que tot el nostre ésser pugna per sortir de les ratlles marcades. Però seguint la corrent, hom fa també tantes coses amb impunitat!

I no obstant, saber dubtar és el principi de la sabiduria, com ens diu el comte de Volney en les seves famoses Ruïnes de Palmira.

Els rutinaris són una rêmora en totes les grans accions col·lectives, l'obstacle que no permet la marxa paulatina i segura vers un més enllà. Mireu quin mal han fet la gent que encara consideren la República com un sinònim de desordre i clerofòbia, els que troben indecent un desnú artístic, els que tenen per perniciososa la lectura que fa obrir més els ulls, els que porten una ensenya com una peça vistosa de la seva indumentària... i tants i tants que blasmen tot el que traspasa el seu dogmatisme estret i mesquí, potser perquè les seves mirades no poden bellumar un raig massa esplendent.

Si hom posseeix unes determinades idees, si s'és honorat, serà perquè es creuen nobles i s'estimen; essent així, per què no mostrar-les a la llum, per què no sacrificar-se, per què no lluitar per elles?

Covardia? Egoisme?... Potser un poc de tot, d'aquest quelcom que ens sembla menyspreable i ha portat un dolorós encallament, guarnint amb tràgiques argelagues el camí dels que van costa amunt.

HEBE MONTBLANCH

Sinonimia de la cultura

Es un mot, aquest de cultura, molt rebregat, molt fet anar per ací i per allà. És veritat. Mes és un mot tan prenyat de sentit i de tantes de possibilitats que, vulgues que no, omple de llum tota la nostra intel·ligència i de calor tota l'ànima nostra.

Potser ho fa que Cultura és sinònim de Llibertat. No ho dirà, ben segur, cap diccionari. Ho diuen, però, abastament, els fets de cada dia i els actes de tots els homes.

Es inconcebible que un home inculte sigui un home convençudament i sincerament liberal. La sang és necessària a la vida del cos com l'intel·ligència és necessària a la vida de l'esperit; quan la sang esdevé dèbil i pobre, tot el cos esdevé

lànguid, quan la intel·ligència s'atrofia, tota la vida de l'esperit—sentiment de generositat, de liberalitat, de dignitat—voreja l'anorreament.

Tot home culte és home apassionat i generós. Tot home conreador de l'intel·lecte és home d'esperit fonament liberal. No pot ésser al·trament.

Goethe diu: *No hi ha pitjor esclavitud que la d'aquell que es dona per lliure sense ésser-ho.* Quina solemníssima veritat que va deixar-nos en herència l'immortal autor de «Faust»! Per volguer ésser lliure hom ha de saber, hom ha de pecar-se, primer de tot, que és esclau. La passada dictadura, posem per cas, hauria subsistit si tothom s'hagués fet cabal càrrec de llur condició d'esclau? Dissortadament, vàrem poder constatar com eren legió els homes que no varen trobar en falta llur manca de llibertat. I estigüeu més que segurs que, d'haver estat possible, hauríem pogut comprovar que tots aquests homes incapaços de sentir l'afrent de no ésser lliures, eren homes que sentien una profunda adversió i antipatia per tot allò que feia tuf—segons l'olfacte d'ells—de Cultura.

Digueu-me si mai de mai vàreu trobar cap d'aquests homes indiferents, masells i idiotament estoics, en cap conferència cultural, en cap Ateneu, en cap biblioteca. Digueu-me si mai de mai vàreu veure'ls amb un llibre sota el braç. Per més que m'ho juréssiu no m'ho creuria. Hi han coses, amics, que, tot i acceptant la teoria de la relativitat, no poden ésser.

Ésser liberal, vol dir ésser conscient, ésser generós, ésser bo, ésser just, ésser humà. Totes aquestes joies meravelloses les trobareu, amics, dintre l'estoig, no menys meravellós, de la Cultura.

AGUSTÍ VERGÉS

L'Amnistia Social

La reclamació feta l'altre dia per el regidor de l'Ajuntament de Barcelona i un dels capdavanters d'Acció Catalana, senyor Nicolau d'Olwer, a l'alcalde, Comte de Güell, sobre els treballs que havia fet per aconseguir la segona amnistia, posa altra vegada sobre la taula la qüestió dels presos socials. És aquest un assumpte que per desgràcia s'ha oblidat molt fàcilment, el que ens demostra que la majoria dels que demanaren la primera amnistia per els presos polítics i socials, poc els preocupaven aquests últims, puix que, a l'haver-la aconseguit per els primers, i encara molt migrada—doncs cal que es recordin que a l'estranger hi tenen uns quants companys que els és impossible tornar a la pàtria—han fet callar la seva veu, donant-nos a entendre amb això que a l'extendre's en pro de l'amnistia social en la seva reclamació al govern, sols era un pretext que els servia d'esquer per a pescar la bona fe del poble.

En el seu discurs, pronunciat en plena sessió, el senyor Nicolau d'Olwer donà a entendre que el senyor alcalde, que era l'encarregat de demanar al govern, en nom de Catalunya, l'amnistia per els presos socials, no hi ha pas posat tot l'interès necessari per aconseguir una cosa de tanta importància, defraudant, amb la seva actuació, als que li havien posat les seves esperances, confiant en que seria un digne successor del senyor Maluquer en l'ofici d'intermediari entre el poble i el govern.

El president del Concell, general Berenguer, al no concedir aquesta amnistia—cosa que haurà de fer un dia o altre, i si no ell, les Corts en el seu dia,—es perd una magnífica ocasió per a borrar en part la mala impressió, ben justificada, que té el poble dels governs militars, després del passat en aquests últims anys. I també cal que tingui present que fent-ho aixís difícilment podrà portar a cap la missió de pau que s'ha imposat per a poder portar el benestar que tant

necessari li és al nostre país—després de sis anys d'estar governats per la força de les armes—doncs, per això fer, necessita de la confiança de tot el poble, i aquest malament podrà tenir-la en un govern que li nega el que de justícia demana.

Cal que tota la premsa se n'ocupi, seguint l'exemple dels pocs periòdics que, conscients del seu deure, no han parat la seva campanya, iniciada tant lloablement per «La Rambla de Catalunya», amb les targes del primer de maig.

El poble d'Olot, i en especial la classe obrera, com a més interessada en aquesta qüestió, cal que no oblidí la necessitat d'aquesta amnistia, que ha de portar la llibertat a uns companys obrers que es consumeixen al presidi o en l'exili. Amnistia, amnistia completa per els presos socials.

P. J. F.

A la presó de Barcelona (1)

Retallem de l'«Opinió»:

«El dia abans de Corpus, el senyor Bisbe de la Diòcesi féu una visita als presos. Tota la població penal o gairebé tota, mig de grat mig per força, acudí a la capella. Monsenyor Irurita pujà a la Trona i parlà amb tota eloqüència, amb fèrvida unció, de les tortures de Jesucrist, de la paciència i resignació cristiana, de les penes de l'infern i de les glòries del cel. Es referí també a la condescència i bones dots del Director de la Model, als seus sentiments humanitaris i a l'estimació que sentia pels presos.

Aquestes frases elogioses, injustes i reveladores del poc assabentada que està l'autoritat eclesiàstica dels veritables sentiments de l'autoritat de la presó, revoltaren els presos, que no pogueren amagar la poca gràcia que els havien fet els ditirambes a l'honor de don Heraclio. Un d'ells no pogué resistir més i, sense demanar permís a ningú, sorgí de prompte davant Sa Il·lustríssima amb els ulls desorbitats, la veu fosca, enardit.

Els oficials, el Director, quedaren paral·lils, emperduts, sense poder evitar la denúncia d'aquell home decidit.

El prelat mateix restà sense saber que fer. El pres, Joaquim Cavaller, conegut pel Ximo, mostrà un pa negre, dur, amb apareça d'un grapat de fang de clauveguera cuit. «Vostra Excel·lència—digué amb el tractament que li semblà—no podria menjar aquest pa. Vegi-ho.» I, fent un esforç, trencà el pa i l'ensenyà partit pel mig. El bisbe no pogué evitar un gest de fàtic.

«Senyor Bisbe—continua el pres—, el pa és el millor que ens donen, encara. El ranxo és absolutament repugnant, fastigós, immenjable. Els porcs no el voldrien. Miri també com ens fan anar, sense camisa, sense calçat.» I mostrà un pit pelut, ronyós, entremig d'una roba esqueixada, pudenta, i els dits del peu, que sorgien del calçat estripat.

«Aquesta ronya, aquesta brutícia—segui el Ximo—, és perquè ens escatimen l'aigua, tant com la llibertat i l'alegria.» Els presos, entusiasmat, aplaudien rabiosament, frenèticament. El Ximo continuava les queixes. El Director i els oficials, voltats de presos, estaven esbalaïts, grocs, tremolosos. No tenien esma per intentar res. Tenien por d'una escamesa. No gosaven piular. El senyor Bisbe es féu càrrec de la situació, pujà novament a la trona i es dirigí als presos. Aconseguí calmar l'aldarull. El Director de la presó, don Heraclio Iglesias, davant les paraules del prelat, prometé que res no passaria al Ximo ni als altres, malgrat la seva anti-reglamentària protesta. Duien que assegurà al Monsenyor que tot allò eren ensibornaments de gent poc religiosa. Prometé ultra això una camisa pel Ximo. Els presos foren conduïts a la cel·la.

A la nit, quan més tranquils estaven els presos, quedaren esglaiats en sentir que s'obrien unes cel·les i que treien uns presos. Per experiència, sabien que significava allò. Efectivament, ben aviat uns gemecs llargs, uns crits esgarrifosos, ressonaren feréstegament en la foscor de la nit. Els crits i els renecs eren interromputs per exclamacions: «¡No me mates, Caba-

(1) La manca d'espai ens priva de publicar un interessant comentari que hi fa el nostre company En Ramon Pla i Coral.

Herol!» «¡Ten piedad, Herráiz!» «¡No me martiricéis más! ¡Madre, que me asesinan!» Els presos s'esborronaren. I començà el plante. A les galeries tercera i quarta començaren a revatre els tamborets contra les portes, contra les parets. Aixecaven els llits de ferro i els deixaven caure estrepitosament. Cridaven. Es mogué un batibull de mil dimonis. Els crits i els gemecs continuaven en mig del soroll imponent. El Ximo, en cridar, donava el nom dels que li pegaven. Sonà també el nom, no massa clar, de Llobet i de Castaño. Un pres s'enfilà a una reixa i cridà: «¡Centinela, no eres hombre si no avisas que nos matan!». Els gemecs es feren més llustimosos i més pregons. Els martiritzats anaven perdent les forces. L'aldarull continuà encara bastant temps.

Conseqüència del plante: 20 presos als soterranis. Diversos ferits. Un d'ells, amb el cap esberlat, rebé la visita d'un metge que sembla no és de la presó: «¿Cómo te has hecho esto?», preguntà. «¿Cómo me lo han hecho, querrá usted decir?», va contestar el pres.

El Ximo diuen que està desfigurat de la gran llisada. Continua a la infermeria.

A l'hora d'escriure aquestes ratlles, d'altres presos continuen a la infermeria; altres als soterranis; el malestar a la presó...

Vària

DIENT LES VERITATS...

Semblava una raó força lògica la de dir que consideràvem un absurd que es cerqués la dignificació del poble, anant de bracet elements republicans i monàrquics, tota vegada que els partits liberals, Acció Catalana entre ells, declaraven públicament que l'únic camí que hi havia era la República.

Però ara resulta que els experimentats, els que sabien fer eleccions abans de la Dictadura, se n'han ressentit, i des del seu portaveu «Gasetta d'Olot», ens diuen que no necessiten lliçons de republicanisme i que contràriament creuen saludable aquesta convivència.

El to agre i enfàtic amb que han contestat, denuncia un estat d'esperit poc ben disposat al sacrifici que ens hauríem d'imposar tots, si realment desitgem la llibertat del nostre poble.

Però per nosaltres la veritat d'aquesta absurda convivència solament pot tenir una justificació, després de l'actitud d'Acció Catalana que arreu de Catalunya es situa enfront del programa de la Lliga, i és que com sembla és aquesta última la que està predestinada a ocupar els càrrecs públics una volta ens facin la mercè de tornar-nos la normalitat; així es podrà tenir un peu a cada banda.

No considerem just voler trobar un alivi en les faltes que hom tingui suposant-ne d'equivalents en altres centres, on es professa un ideal purament republicà i avui essencialment català. A Concentració Republicana, que aludeixen, hi ha un criteri únic, no havent-hi constituït cap nucli republicà lerrouxista, ni apolític, i en quant als monàrquics que diuen, els convidem perquè ens donguin els noms.

Aquesta habilitat, o millor dit, desinvolvura de voler servir a Déu i al Diable, com fan aquests senyors republicans, al trobar-se tan cofois al costat d'elements monàrquics, a qui la República—si és que hi creuen—obligarà, en el dia de demà, a combatre, francament escapa a la nostra escassa erudició política saber en quins principis d'ètica política recolza; es deu inspirar en la ètica política de la Lliga que avui, segons el senyor Gaziol, és tan retrògada i poca-solta, com els mateixos articles del senyor Sánchez Pastor de «La Vanguardia».

A. ROVIRA I VIRGILI

Per creure-ho interessant, extraiem d'una lletra que ens envia A. Rovira i Virgili, que després de paraules falagueres per Acció Ciutadana, diu:

«El meu parer és que la solució del problema de l'esquerra catalana es troba, no pas en pactes i coalicions heterogènies que no duren (perquè no poden durar), sinó en la constitució dels dos partits forts d'esquerra: un que no sigui de classe (a això respon Acció Republicana) i un partit obrer

socialista. Aquestes forces i altres, s'entendrien fàcilment quan convingués de debò, mentre que ara es passa el temps barallant-se en nom de la unió. Es una paradoxa que caracteritza les esquerres del nostre país. Al meu entendre, sense partits definits i forts, les unions, conjuncions i intel·ligències no serveixen de gaire cosa, i de vegades són contraproduents»

«LLEIDA»

Victima d'aquesta marxa cap a la normalitat de que ens parlen els optimistes, la publicació «Lleida» portava de les esquerres, concentrades en «Joventut Republicana» de lloable actuació, deixa de publicar-se.

El senyor Humbert Torres, ho diu clar: «...Mentre les circumstàncies polítiques no es modifiquin...» «...el nostre setmanari ha de sortir amb tals mutilacions i afegits, que el número que reben els nostres lectors no és, ni de molt, el nostre número original, sinó el que volen que sigui aquells que poden més que nosaltres.» «Hi ha, constantment, implacablement, una barrera per ara insuperable, que s'interposa entre nosaltres i els nostres amics lectors.»

«PALESTRA»

A la nostra ciutat ha quedat constituïda i aprovada per la Junta Directiva Central de Barcelona, una Delegació de «Palestra», amb la forma següent:

President, Joan Sabater i Vidal; Secretari, Sebastià Ortiz i Aulina; Tresorer, Miquel Pagès Muntada; Vocals: Gil Vidal Forgas, Antoni Dot Arxé, Antoni Planagumà Gelada, Josep Fontfreda Blanco.

Les finalitats d'aquesta associació, com ja hem dit en altres ocasions, és atendre a la formació moral, intel·lectual i física de la nostra joventut per mitjà de conferències, curssets, cercles d'estudis i debats, cultura física, etc.; per tant, és tota la joventut del nostre poble la que ha de prendre part en aquest moviment; en les files de «Palestra» podran alfistar-se tots aquells que sentin l'ansia d'un millorament intel·lectual i físic.

En números successius donarem compte de la feina portada a terme per aquesta Delegació. De moment, però, tots aquells que puguin interessar-se, poden informar-se per els components de dita Junta.

Els Esports

Partit pro-presos

Copa «La Rambla de Catalunya»

Diumenge es jugà aquest interessant partit entre el nostre primer equip i el campió de Catalunya (Lliga Amateur) U. S. Figueres.

Amb aquest motiu i donat el fi benèfic-patriòtic que tenia, es congregà una gran gentada al camp de l'Estació, presentant aquest, a l'hora de començar, un brillant aspecte.

L'espectació que havia despertat entre els aficionats no fou pas defraudada, i hom podia donar-se compte en els comentaris que, donada la composició de l'equip olotí, tothom semblava endevinar una victòria sobre el campió.

Tirà el kik-off el president de la F. C. de F. i director del popular setmanari «La Rambla de Catalunya», senyor Sunyol, essent saludat amb una forta ovació.

Començà la lluita, i tot seguit es pogué veure que ambdós contrincants posaven tot l'esforç per anar en busca de la victòria. Els campions donaren la sensació d'haver après quelcom en els partits forçosament durs en que tingueren de combatre per arribar al lloc que ostenten; en canvi l'Olot demostrà una moral poques vegades igualada, barrejada amb una dosi fortíssima d'entusiasme; això feu que el joc fos portat tant aviat a un terreny com a l'altre, portant a cap tots dos equips excel·lents jugades que es feren aplaudir.

En aquesta part l'Olot aconseguí l'únic gol de la tarda; Saez passà a Olivé i aquest, en una jugada personalíssima, driblà la defensa, internant-se; el porter figuerenc sortí en fals, i Olivé centrà bombejat, rematant Oliva, de cap, i la bala anà a la porta, però un jugador figuerenc, de contra, la feu sortir quan ja havia entrat un pam almenys, anant als peus de Puig, que xutà fort i encastà la bala a la xarxa perquè no quedés lloc a dubtes; aquest mateix jugador, i de la mateixa manera que es produí aquest gol, si hagués estat bé com

en altres tardes, probablement que ja l'Olot s'hauria apuntat més tantos.

En aquesta part els figuerencs incorregueren en penalty, que l'àrbitre no pità perquè no el pogué veure.

A la segona part, portaven cinc minuts de joc quan, en una valenta arrencada local, la bala anava a la porta, un jugador figuerenc caigut agafà la pilota, retinent-la molt de rato sota seu, per el qual, molt acertadament, l'àrbitre els castigà amb penalty. Els figuerencs protestaren del fall i es retiraren del camp de joc en mig de grans discussions.

Hem de censurar enèrgicament aquesta actitud de la «U. S. Figueres» per la poca esportivitat que demostrà. Amb la seva actitud ens feu dubtar de si el títol de campió el tenia guanyat ben noblement, car la noblesa en el joc es veu quan es sap perdre. No podem capir com un partit que fins aquell moment s'havia jugat dintre la millor correcció, i que si alguna jugada dura existí foren ells els primers en desenrotllar-la, prenguessin una determinació tal en un fall, encara que hagués estat equivocada.

La culpa, però, creiem que la tingué el delegat de la Junta que no sapigué imposar-se.

Arbitrà el col·legiat senyor Cuchi encertadament. L'equip guanyador, i que li fou entregada la copa, en mig de forts aplaudiments, estava format per: Arbós, Descals, Prunés, Picola, Traiter, Pau I, Puig, Oliva, Badosa, Saez i Oliver.

■ Per a demà s'anuncia un altre interessant partit entre els equips V. U. S. Girona i Olot F. C.

MAXIM

D'ací i d'allà

La conferència que En Sunyol i Garriga havia de donar al Casal Català dissabte passat, fou suspesa governativament.

■ El jove Antoni Sacrest, germà del nostre benvolgut company de redacció Albert, segueix, avui divendres, agreujant-se en la seva malaltia.

Celebraríem que al veure la llum aquesta nova, s'hagués iniciat alguna millora.

■ Diumenge passat, de pas cap a Figueres, estigueren breus moments en la nostra ciutat En Jaume Compte, juntament amb En Civit i la seva senyora.

CONSULTORI - JUBERT

Malalties de les criatures.

Malalties de la pell.

Cirurgia infantil.—Cirurgia dels ossos.

Diagnòstics.

Traslladat: Plaça Constitució, 7, prals.-GIRONA

■ Avui el barri de Sant Cristófol les Fonts, comença la seva festa amb la tradicional «gallarda». La gatzara durarà fins el pròxim dimarts amb un programa ben variat, a càrrec de l'estudiosa cobla «La Principal Olotina».

Aquesta popular cobla orquestra té contrets molts compromisos pel present mes de Juliol i pròxim Agost, com són: Juliol, dies 12, 13 i 14, barri de Sant Cristófol; dies 15, 16 i 17, barri del Carme; dia 20, cràter de Santa Margarida de Sa Cot; dies 24, 25, 26 i 27, Colònia Rosal (Berga).—Agost, dies 2 i 3 a Barcelona; dies 9 i 10, a Cervera (França); dies 15 i 16, a La Tallada (Empordà); dia 17, a Olot; dies 23, 24 i 25, Barri de Sant Bernat; 31 d'Agost i 1er. de Setembre, a Manresa (Colònia Valls).

■ Per la companyia «Rodríguez-Espinosa», avui es posarà en escena, en el Teatre Principal, la comèdia «Ha entrado una mujer».

■ Com acabament de curs, dimarts vinent les Escoles Nacionals d'aquesta ciutat exposaran tots els treballs que s'han fet durant l'any escolar.

COL·LEGI PLANTALECH

El dia primer de juliol s'obri aquest col·legi en el passeig de Blay, núm 12, primer pis; i pel setembre, en la casa de nova construcció, (propera a la Fàbrica «Joanetes») on s'hi donaran, a més de Primera Ensenyança, ensenyaments que oportunament s'exposaran en públic durant l'esmentat Setembre.

■ **Companyia del Ferrocarril d'Olot a Girona.**—Aquesta Companyia a fi de facilitar el regress dels orfeonistes i demés concurrents al Festival d'Orfeons a l'Exposició, el proper dilluns dia 14 de l'actual posarà en circulació el tren n.º 10 per tota la línia i el tren n.º 9 continuarà fins a Girona.

El tren n.º 9 surt d'Olot a les 17 i arriba a Girona a les 19'37 i el n.º 10 surt de Girona a les 20 i arriba a Olot a les 22'25.

Aquesta Companyia fa avinent al públic que el 14 de mes en curs serà l'últim dia d'expedició dels bitllets per visitar l'Exposició de Barcelona, considerant, però, aquest termini ampliat fins el dia 15, sempre i quant s'arribi a Barcelona en aquesta mateixa data. A l'ensens participa també aquesta Companyia, que des del dia 16 els bitllets reduïts de 3.ª classe per Barcelona, de la tarifa M. O. n.º 1, podran utilitzar els trens expressos. El preu d'aquests bitllets és de 8'45 pessetes d'Olot a Barcelona.

Per bon savó, elegiu sempre el **C h i m b o**

Renta a la perfecció i no es gasta.—Una pastilla d'aquesta famosa marca, dura per dues de les altres.

Proveu-lo i us convencereu.

■ Demà sols estaran oberts els estancs n.º 1 del carrer Major i n.º 4 del carrer de Sant Esteve.

■ Demà estaran obertes les farmàcies dels senyors Llach i Bolós.

■ L'Associació de Música prepara el concert de final de curs.

■ Es troba dipositada a la Guàrdia Urbana una quantitat en metàl·lic, que serà lliurada a qui acrediti haver-la perduda.

Electricitat Mèdica Cures per diatèrnia, so-

d'altura, etc.—Raigs X.

GASSIOT Plaça de l'Estel (Pla de Llacs) entrada per l'avinguda Paluzie.

■ De l'Alcaldia hem rebut la següent comunicació: El dimecres passat arribaren els escolars i aprendents que, acompanyats del conseller de Cultura del nostre Ajuntament, senyor Baldri Descals, del regidor, senyor Francesc Puig Trassí, i mestres, senyors Parache i Ribas, varen visitar l'Exposició de Barcelona.

Han quedat tots molt satisfets de les atencions rebudes i de la bona acollida i màximes facilitats donades per l'Ajuntament barceloní.

Resta ara portar a terme la iniciativa de la Colònia Escolar, que no dubtem serà un altre èxit. Sols manca i se'ns prega que assabentem a les persones que tinguin intenció de fer algun donatiu, que es dirigeixin a les Oficines Municipals, ja que encara la subscripció continua oberta.

■ Tal com ha vingut anunciant aquests dies la premsa de Barcelona, demà tindrà lloc a l'Estadi de Montjuïc el gran Aplec d'Orfeons de Catalunya.

Data escaient i memorable la d'aquest Aplec que reunirà cinc orquestres-cobles i 52 orfeons amb una massa coral de prop de 6.000 cantaires.

Molt bones i més econòmiques de preu, són les GALLETES i BISCUITS

Maria Artiach

— Demaneu-les als millors establiments —

Notes de Redacció

La setmana entrant publicarem la subscripció pro-colònies escolars i visita a l'Exposició, oberta per «Concentració Republicana».

■ Degut a que no ha estat possible fer les cròniques de «Cinema, Teatre i Música» al nostre company Albert Sacrest, per la malaltia del seu germà Antoni, les publicarem la setmana entrant.

Magatzems de Robes **CASA NYERA**

— DE —

JOAN GUITART

La Casa de les Novetats. - Senyora: Abans de comprar, visiti aquests Magatzems

Carrer de l'Aigua, 10 ————— OLOT

LINCOLN

Xampany garantit de Cava

Caves Sant Sadurní de Noya

Dipositari: ESTEVE HOSTENCH.-- OLOT

Taller d'Ebenisteria

de

Ramon Aubert

Premiat amb MEDALLA D'OR
en l'Exposició del Moble, 1923.

Passeig de Blay, 12. - Olot

RADIO GRAMOLA

“LA VOZ DE SU AMO”

Única en elegància i sonoritat.

Una meravella tan en radio com en discos.

Gran Premi en l'Exposició de Barcelona 1929

Esteve Molas

Clivillers, 21. - OLOT

DEMANEU UNA AUDICIO
I US CONVENCEREU QUE ES LA MILLOR

Hotel-Restaurant de Sant Sebastià

PALAFRUGELL

**Situat en el millor lloc
de la Costa Brava. - Teléfon, 7**